

Cartes

Spanair i el català

Juli Campeny Tresserras. Maçanet de la selva.

Fa uns dies vaig viatjar a Israel en aquesta companyia aèria. En arribar a la zona d'embarcament vaig veure un cartell que animava a viatjar a bord dels avions d'aquesta companyia referint-se a ella com "la de casa", en referència, vaig pensar jo, a Catalunya. Anem bé, em vaig dir a mi mateix. Però la meva sorpresa va ser majúscula quan en tot el viatge no vaig veure ni una indicació en català ni cap dels avisos es va fer en aquesta llengua. Altres companyies que no reben diners públics dels catalans tenen alguna gentilesa amb el nostre idioma. Per què no Spanair?

En el futur, abans de viatjar si puc buscaré una altra companyia per no tenir la sensació de menyspreu i per no sentir-me humiliat culturalment en la meua pròpia casa.

Sento vergonya i terror de pensar com tots plegats anem caminant cap al genocidi cultural del nostre país: els uns cometent agressions intolerables i els altres admetent-les massa sovint sense reaccionar.

Sentiments, il·lusió

i llàgrimes

joan janoher i sadurni. vulpellac.

Tres expressions complexes, i més si tenim en compte com aquestes es desenvolupen: mai un noi que arriba al planter del Barça, per fer una formació futbolística, s'imagina quin serà el seu destí professional malgrat que per aptituds hagi superat amb bona nota el seu aprenentatge com a jugador.

Però això no representa pas per a ells l'aval necessari per assolir esperançat un lloc progressiu de vestir-se i competir amb els colors que sempre han sentit i han estimat. Aquest sentiment queda frustrat quan després de l'esforç, entrega i dedicació es tanquen les portes de les oportunitats, quan totes les il·lusions s'enfonsen, trencant-se de manera sobtada tota una vida i el seu futur.

Després de mols anys preparant-se i confiats a jugar amb els colors de la seva vida, se'ls fa fora, obligant-lo a passar dintre la seva joventut un ball de llàgrimes i d'incomprensió, essent per a ells una experiència negativa i dura, com també llastimosa. L'exemple més recent és el nostre Bojan, i que de ben segur el seguiran altres. Amb aquestes perspectives i panorama de formació tan incert, qui es pot entusiasmar per arribar a jugar amb el primer equip?

Madrid paga més

que Catalunya

Josep Martínez Tortosa. barcelona.

He llegit amb interès la carta "Efectes col·laterals" signada per Josep Lluís Felipe. Si vostè pensa que tallant amb la resta d'Espanya es trobarà en un paradís on no hi haurà problemes i li cauran del cel no sé quants milions d'euros, doncs, allà vostè. Però ¿si? guem realistes i seriosos: les dades que esmenta de 60 milions diaris de suposat "dèficit" no han estat avalades per cap institució. Són dades que les va treure un partit independentista per obtenir vots i prou. Li recomano que treballi amb dades contrastades, per exemple, les xifres oficials de l'Agència Tributària, que precisament acaba de publicar les dades definitives de recaptació fiscal de l'any passat, 2010. I resulta que Catalunya ja no és la gran "pagadora d'impostos" d'Espanya ni molt menys. Els catalans paguem menys de la meitat d'impostos que els madrilenys. Mentre que a la Comunitat de Madrid l'Estat hi va recaptar 75.000 milions d'euros, a Catalunya la recaptació amb prou feines va arribar a 31.000 milions. Insisteixo, senyor Felipe: aquestes són dades oficials i objectives del 2010, no són càlculs fàcilment manipulables com les balances fiscals ni números inventats.

Crec que alguns professionals del victimisme i inventors de suposats espolis que només existeixen a la seva imaginació haurien de reflexionar. Si alguns tenen dret a queixar-se d'"espoliats", en tot cas, són els madrilenys,

que paguen més del doble que els catalans.

La hipocresia
d'alguns polítics

antonio rodríguez lópez. salt.

Les associacions Al-Hilal i Magrebins per la Pau han comprat un terreny de 900 m2 per ubicar-hi un centre de culte. Fins aquí res a dir, sempre que s'exigeixin en aquest edifici totes les mesures de seguretat i normatives sobre l'aforament que tan sovint s'incomplixen a la nostre vila. La llei de llibertat de culte els dóna dret a fer aquest centre i millor al polígon que al mig del poble, on tots coneixem de primera mà les molèsties que solen ocasionar aquests centres als veïns per sorolls o ocupació indeguda de la via pública. És més, celebrem aquesta construcció, ja que així l'Ajuntament de Salt podrà deixar de cedir gratuïtament el pavelló municipal a aquestes associacions amb les despeses de llum, neteja i calefacció que això comporta, per a la celebració de les seves reunions, tal com ha vingut fent els últims quatre anys.

La nostra queixa va dirigida cap a la Sra. Pineda, la qual ha mentit el poble en afirmar durant la campanya municipal a tothom que li posés un micro al davant que la notícia era falsa, quan en realitat ja havia signat els permisos. Segons les seves pròpies declaracions al Diari de Girona, "no hi ha cap campanya electoral que justifiqui això. Que s'hagi suplantat un mitjà i un periodista real per tractar de donar credibilitat a una mentida. És injustificable de totes les maneres". Sra. Pineda, és vostè una hipòcrita per intentar amagar una notícia que creia que la perjudicaria de cara a les eleccions mentre treballava d'esquenes al poble per dur-la a terme. Val la seva cadira a l'Ajuntament la manipulació dels seus conciutadans?

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2011/07/27/cartes/503990.html?utm_source=rss